

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 5Co/153/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8117209956
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 04. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Világiová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8117209956.1

Uznesenie

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Gabriely Világiovej a členov senátu JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Karola Krochtu v právnej veci žalobkyne: Bc. L. U., nar. X.X.XXXX, bytom U., A. F. 4, právne zastúpenej JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Svidník, Sov. hrdinov 163/66, proti žalovanému: TELERVIS PLUS a.s., IČO: 35 717 769, so sídlom Bratislava, Staré Grunty 7, právne zastúpený JUDr. Alan Strelák, advokát so sídlom Bratislava, Na vřšku 12, v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia a určenie neprijateľnosti zmluvných podmienok, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Okresného súdu Prešov č.k. 15Csp/96/2017-81 zo dňa 07.06.2018, takto

rozhodol:

Z r u š u j e rozsudok v napadnutej časti t.j. vo výroku I. o zamietnutí žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia a vo výroku IV., ktorým súd uložil povinnosť žalobkyni nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k výroku I. a v rozsahu zrušenia v r a c i a vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie I. žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia zamietol. II. Určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, zo 17.06.2013 v znení: „Za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje odmenu vo výške 18 % z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a vo výške 5 % z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov“, je neprijateľná, III. Určil, že zmluvná podmienka v Zmluve o poskytovaní domáceho servisu č. XXXXXXXXXX, zo 17.06.2013, v bode 2.2 v znení: „Klient sa zaväzuje využívať domáci servis a zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 307,13 Eur, a to v pravidelných 3 mesačných splátkach vo výške 102,38 Eur“ je neprijateľná. IV. Uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k výroku I. V. Uložil žalobkyni povinnosť nahradiť žalobkyni trovy konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k výroku II. a III.

2. Právne odôvodnil súd prvej inštancie svoje rozhodnutie ustanovením § 3 ods. 1, § 52, § 53 ods. 1, 2, 3 a 5, § 54, § 100 a § 451 ods. 1 a 2 Občianskeho zákonníka, ustanovením § 1 ods. 2, § 2 písm. a/ a b/, § 9 a § 11 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov a § 298 ods. 2 Civilného sporového poriadku (ďalej CSP).

3. Súd prvej inštancie konštatoval, že z výsledkov vykonaného dokazovania vyplýva, že zmluvný vzťah strán sporu je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy s poukázaním na postavenie subjektov, ktoré zmluvu uzatvárali. Žalobkyňa uzatvárala zmluvu v postavení spotrebiteľky a žalovaný bol dodávateľom. Na uvedený zmluvný vzťah je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva obsiahnuté v ust. § 52 a nasl. OZ, ako aj zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, aj posúdiť relevanciu námietky žalobkyne, že zmluva neobsahuje obligatórne zmluvné náležitosti. V tejto súvislosti súd prvej inštancie uviedol, že predmetná zmluva skutočne neobsahuje termín konečnej splatnosti a aj keď žalovaný poukazuje na to, že tento nie je potrebné v zmluve uvádzať, lebo vyplýva z bodu 10 odôvodnenia rozsudku Súdneho dvora EÚ vo veci Home Credit proti Klára Biróová sp.zn. C 42/15. Vyslovil názor, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru má byť

uvedený nezameniteľným spôsobom, teda musí byť pre bežného spotrebiteľa úplne presný a jasný. V tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný v zmluve konkrétny termín konečnej splatnosti uvedením dátumu spôsobom deň, mesiac a rok rešpektujúc tak zákonné vymedzenie v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ neuviedol. Tiež sa dá súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že v zmluve nie je uvedený správny údaj o RPMN, pretože súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako akcesorický zmluvný vzťah bolo aj uzavretie Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, keď zo strany veriteľa boli inkasované splátky úveru hotovostne, úver nebol poskytnutý vo forme peňažných prostriedkov na účet v peňažnom ústave. Súd prvej inštancie sa nestotožnil s tvrdením žalovaného, že sa jedná o samostatnú zmluvu nemajúcu akcesorickú povahu, nakoľko aj zo znenia samotnej Zmluvy o domácom servise nepochybne vyplýva, že sa jedná o poskytovanie služieb pri poskytnutí úveru na základe úverovej zmluvy. Pravdivým je tvrdenie žalobkyne, že poplatok za domáci servis vo výške 307,13 Eur k sume poskytnutého úveru 750,- Eur tvorí takmer 50 % poskytnutej istiny úveru bez toho, aby poplatok bol zahrnutý do výpočtu RPMN, čo je neprijateľné a výrazne v neprospech spotrebiteľa. Neuvedenie obligatórnych náležitostí v Zmluve o úvere a nesprávny výpočet RPMN nezahrňujúci plnenie vyplývajúce zo Zmluvy o poskytnutí domáceho servisu je nesprávne, v neprospech spotrebiteľa a spôsobuje, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aplikujúc zákonnú sankciu v ust. § 11 ods. 1 písm. b/, d/ ZoSÚ. Na základe uvedeného by bolo povinnosťou žalobkyne uhradiť len istinu poskytnutého úveru vo výške 750,- Eur, avšak táto uhradila celkom 1.342,13 Eur, v zmysle čoho si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 510,04 Eur (po odpočítaní sumy 80,59 Eur).

4. Voči vydaniu bezdôvodného obohatenia vzniesol žalovaný námietku premlčania, ktorou sa prvoinštančný súd zaoberal. Žalobkyňa namietala, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného na jej úkor dozvedela až od Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS, ktorý spotrebiteľku oboznámil s relevantnými informáciami týkajúcimi sa obligatórnych náležitostí spotrebiteľských zmlúv, neprímeraných zmluvných podmienok a odplát, ako aj aktuálnou judikatúrou SD EÚ na stretnutí 18.12.2015.

5. Bolo dôvodné zaoberať sa z dôvodu procesnej ekonomiky vznesenou námietkou premlčania. V zmysle ust. § 107 ods. 1 OZ sa o vzniku bezdôvodného obohatenia oprávnený dozvie vtedy, keď má k dispozícii údaje, ktoré mu umožňujú podať žalobu na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia, keď nadobudol vedomosť o rozsahu bezdôvodného obohatenia a o osobe obohateného. Z hľadiska plynutia premlčacej doby nie je rozhodujúce, že oprávnený mal už predtým možnosť sa dozvedieť skutočnosti, na základe ktorých si mohol urobiť úsudok o vzniku bezdôvodného obohatenia a o jeho výške. Pre začiatok plynutia objektívnej premlčacej doby je rozhodujúci okamih, keď k získaniu bezdôvodného obohatenia skutočne došlo. Aj objektívna aj subjektívna premlčacia lehota v danom prípade začala plynúť deň nasledujúci po úhrade splátok, ktoré žiada žalobkyňa vydať, pričom posledná bola uhradená 31.03.2014.

6. Pre vydanie bezdôvodného obohatenia platí kombinovaná premlčacia lehota subjektívna dvojročná a objektívna trojročná. V prípade úmyselného bezdôvodného obohatenia platí objektívna desaťročná premlčacia lehota. Objektívna premlčacia doba je určená nezávisle na subjektívnych dôvodoch dotknutých osôb a vždy začína plynúť odo dňa, keď k bezdôvodnému obohateniu došlo. Platí, že subjektívna premlčacia doba sa musí zmestiť do objektívnej premlčacej doby a v danom prípade by subjektívna premlčacia doba uplynula 31.03.2016, objektívna premlčacia doba 31.03.2017 počítajúc od úhrady poslednej splátky. V danom prípade by bola zachovaná len premlčacia doba za predpokladu, že zo strany žalovaného išlo o úmyselné bezdôvodné obohatenie sa. Pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení sa, musí byť nespochybniteľným spôsobom preukázaný úmysel, a to či už priamy alebo nepriamy smerovaný k bezdôvodnému obohacovaniu sa, a musí existovať v čase získania bezdôvodného obohatenia. Nepostačuje, ak bolo bezdôvodné obohatenie získané neúmyselne a následne by si ho príjemca úmyselne ponechal. Úmysel (v zmysle ust. § 15 Tr. zák.) sa rozlišuje priamy alebo nepriamy, pričom o priamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného bezdôvodne obohatil vedel, že svojim konaním získa bezdôvodné obohatenie a súčasne, že ho získať chcel (prítomnosť vedomostnej i vôľovej zložky). O nepriamy úmysel ide vtedy, ak ten, kto sa na úkor iného obohatil vedel, že svojim konaním môže získať bezdôvodné obohatenie a pre prípad že sa tak stane, bol s týmto uzročený. Takéto úmyselné konanie musí byť posudzované na každom jednotlivom, konkrétnom prípade s poukazaním na okolnosti uzavretia konkrétnej úverovej zmluvy. Pokiaľ sa žalovanému vyčíta, že ako subjekt podnikajúci v oblasti poskytovania úverov nebankovým spôsobom mal mať vedomosť o tom akým právnym predpisom je potrebné sa riadiť, mal tento poznať a mal ho dodržiavať, tak v tomto prípade aj žalobkyňa mala poznať zákony (zákonná fikcia - neznalosť práva neospravedlňuje) a mohla

vedieť, že úverová zmluva je neúplná a žalovanému má uhradiť len reálne vyplatenú sumu. Súd preto neakceptoval tvrdenie, že sa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedela až v decembri 2015, pretože toto tvrdenie nemá žiaden vplyv na plynutie premlčacej lehoty. Začiatok plynutia subjektívnej lehoty nezávisí od správania žalobcu ako dotknutej osoby, ani od udelenia plnej moci advokáta, pre plynutie premlčacej doby sú rozhodujúce skutočnosti nezávislé od vôle subjektov. O zákonných nedostatkoch spotrebiteľskej zmluvy sa žalobkyňa mohla dozvedieť z platnej právnej úpravy a takto hájiť svoje práva. Súd je toho názoru, že v čase uzavretia zmluvy nemohol žalovaný predpokladať vývoj rozhodovacej činnosti súdov SR vychádzajúce z bohatej legislatívnej činnosti v záujme ochrany práv spotrebiteľov. Zároveň súd prvej inštancie poukázal na doposiaľ rozmanitú rozhodovaciu činnosť súdov Slovenskej republiky. Sám sa stotožnil s námietkou žalovaného, že nárok je premlčaný uplynutím subjektívnej premlčacej lehoty končiacей vo vzťahu k poslednej uhradenej splátke dňa 31.03.2016 aplikujúc premlčanie podľa Občianskeho zákonníka a žalobu zamietol pre nepreukázanie úmyslu žalovaného bez dôvodne sa obohatiť. Zároveň súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa neniesla dôkazné bremeno ohľadne zavinenia žalovaného vo forme úmyselného bezdôvodného obohatenia.

7. Čo sa týka poplatku (odmeny), zo zmluvy vyplýva, že tento predstavuje 18 % z istiny, v prejednávanej príhode sumu 285,- Eur, avšak zo zmluvy o úvere, ani z ďalších listín, resp. ani z vykonaného dokazovania vôbec nevyplývalo, čo predstavuje tento poplatok a ako správne poukázala žalobkyňa, taktiež nie je zrejmé, z akého dôvodu sa výška servisného poplatku odvíja od výšky istiny, keďže z jeho pojmového označenia možno predpokladať, že by sa mohlo jednať o prípadné náklady súvisiace s uzavretím zmluvy, avšak v takomto prípade by skutočne nemalo zohrávať úlohu to, aká suma bola dlžníkovi poskytnutá. Z vykonaného dokazovania teda nevyplývalo, na aké konkrétne služby, resp. protiplnenie má žalobkyňa právo z titulu tohto poplatku, teda čo získala tým, že tento poplatok zaplatila. V tejto súvislosti súd prvej inštancie poukázal na to, že žalovaný poskytol žalobkyni úver, teda konkrétnu sumu a vzájomným protiplnením je vrátenie tejto sumy spolu s úrokom. Odmena/poplatok nie je dojednaním o hlavnom predmete plnenia, ako už bolo uvedené, preto súd môže skúmať, či dojednaním servisného poplatku došlo resp. nedošlo k značnej nerovnováhe v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobkyne ako spotrebiteľky. Vzhľadom na skutočnosť, že zo zmluvy nie je absolútne zrejmé za čo je poplatok účtovaný a čo zahŕňa, resp. aké protiplnenie z neho vyplýva pre spotrebiteľa, považoval súd tento poplatok za rozporný s dobrými mravmi a podľa názoru súdu dojednaním tohto poplatku žalovaný zároveň obišiel zákon tým, že dojednal úrok, ktorého výška síce navonok nepôsobí ako rozporná s dobrými mravmi, ale pri sčítaní týchto platieb, teda úroku a servisného poplatku je zrejmé, že táto výška predstavuje 38 %, pričom z prehľadu NBS o priemerných úrokových sadzbách vyplýva, že za obdobný úver si banky účtovali úrok vo výške 9,09 % za úver do 1 roka a 11,016 % za úver od 1 do 5 rokov, čo predstavuje v priemere až 4 násobok. Vzhľadom na uvedené preto súd dospel k záveru, že dojednanie poplatku je neprijateľnou a teda neplatnou zmluvnou podmienkou, keďže žalovaný nepreukázal ani to, aby bol tento poplatok individuálne dojednaný, pričom z vykonaného dokazovania vyplývalo, že percentuálna výška servisného poplatku je predtlačená v zmluve a pracovník žalovaného do zmluvy iba dopíše jeho konkrétnu výšku v závislosti od výšky istiny.

8. V súvislosti so zmluvou o poskytovaní domáceho servisu, súd prvej inštancie opätovne konštatoval, že vykonaným dokazovaním bolo nepochybne preukázané, že uzavretie tejto zmluvy bezprostredne a nepodmienečne súviselo s uzavretím zmluvy o poskytnutí spotrebiteľského úveru. Svedkyňa P.Č. v konaní sp.zn. 14C/455/2015, ktorá zmluvu dojednávala za žalovaného, sa vyjadrila, že pokiaľ bol úver poskytovaný v hotovosti, tak bolo nevyhnutné aj jeho splácanie v hotovosti osobným inkasovaním na základe zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, teda ani táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná. V tejto súvislosti súd poukázal na skutočnosť, že žalovanému nič nebránilo, aby poplatok za osobné inkasovanie zahrnul do samotnej úverovej zmluvy, pričom súd mal za to, že práve takýmto spôsobom žalovaný opätovne obchádzal zákon tým, že dojednal osobitnú zmluvu, hoci poplatok za hotovostné inkasovanie splátok nevyberal osobitne, ale spolu so splátkami úveru. Dojednanie poplatku za hotovostné inkasovanie platieb ako už bolo vyššie konštatované nie je dojednaním o hlavnom predmete plnenia, preto súd môže skúmať, či aj dojednaním tejto zmluvnej podmienky došlo k značnej nerovnováhe v právach a v povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa. Ako už bolo konštatované výška poplatku za domáci servis predstavuje vo vzťahu k istine 41 %, pričom súd považuje za úplne absurdné, aby aj podpriemerný spotrebiteľ v prípade, pokiaľ by mu bola poskytnutá možnosť splácania úveru (napr. z účtu resp. poštovou poukážkou) súhlasil s tým, že splátky úveru nebude uhrádzať iným spôsobom, ale hotovostným výberom a že zároveň bude dobrovoľne platiť aj takéto neprímerane vysoké poplatky za túto „službu“. Aj keď na rozdiel od servisného poplatku je zrejmé,

za akú službu je poplatok na základe zmluvy o poskytovaní domáceho servisu vyberaný, vyberanie takýchto poplatkov úplne jednoznačne spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa, pretože akýkoľvek iný bežný spôsob úhrady splátok úveru je nepochybne neporovnateľne lacnejší, než spôsob, ktorý ako vyplýva z výsluchu samotnej žalobkyne, resp. aj svedkyne Slávičkovej dojednal žalovaný bez toho, aby dal žalobkyni na výber inú možnosť, teda dá sa povedať, že sa jedná o určité vnútené uzavretie tejto zmluvy. Z týchto dôvodov preto súd prvej inštancie určil, že aj táto zmluvná podmienka je neprijateľná, teda neplatná. Súd zároveň opätovne poukázal na skutočnosť, že žalovaný protiplnenie za poskytnutie úveru rozložil na tri sumy a to, zdanlivo primeraný úrok, servisný poplatok, ktorého dojednanie je neurčité, keďže nie je vôbec zrejmé, za čo je tento poplatok účtovaný a treťou časťou je nevýhodný „servis“ a zároveň sofistikovaný poplatok za výber splátok úveru.

9. Výrok o trovách konania odôvodnil súd prvej inštancie ustanovením § 251, § 255 ods. 1 a 2 a § 262 ods. 1 a 2 CSP. O nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu keď žalobkyňa nebola úspešná v časti o vydanie bezdôvodného obohatenia. Preto je povinná nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k výroku rozsudku I. Žalobkyňa naopak bola úspešná v časti o určenie neprijateľných zmluvných podmienok preto je žalovaný povinný nahradiť jej trovy konania v rozsahu 100% vo vzťahu k výrokom II. a III. Po právoplatnosti rozsudku vo veci samej súd bude postupovať v súlade s ustanovením § 262 ods. 1 CSP.

10. Proti tomuto rozsudku včas podala odvolanie žalobkyňa a to iba čo do výroku I. ktorým súd prvej inštancie zamietol žalobu o vydanie bezdôvodného obohatenia a proti súvisiacemu výroku IV. o náhradu trov konania. Konštatoval, že je evidentné, že súd prvej inštancie stotožňuje vedomosť žalobkyne o výške súm ktoré platila s vedomosťou o tom, že súčasne vedela, že platí viac ako platiť mala a týmto pre ňu nepochopiteľným postupom stotožňuje začiatok plynutia objektívnej premlčacej lehoty so začiatkom plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Zákonodarca uzákonil subjektívnu premlčaciu lehotu a objektívnu premlčaciu lehotu snád' nie na to, aby znamenali to isté alebo aby boli používané tak, že bude účelovo subjektívna premlčacia lehota nahradená objektívnou. Zákon striktné rozlišuje inštitút subjektívnej premlčacej lehoty a objektívnej premlčacej lehoty. Súd prvej inštancie rozlíšenie subjektívnej premlčacej lehoty a objektívnej premlčacej lehoty úplne neguje a subjektívnu premlčaciu lehotu stotožňuje s objektívnou premlčacou lehotou. Pre správne posúdenie premlčania je podstatné pochopiť čo to znamená plynutie premlčacej lehoty odo dňa keď sa právny úkon mohol vykonať po prvý raz v zmysle ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka. Na ustanovenie § 101 Občianskeho zákonníka nadväzuje ustanovenia § 107 Občianskeho zákonníka a z neho vyplýva kedy sa môže vykonať právo prvýkrát z hľadiska plynutia objektívnej a kedy z hľadiska plynutia subjektívnej premlčacej lehoty. Rozdiel medzi subjektívnou a objektívnou premlčacou lehotou je vyjadrený už ich pomenovaním a zákon ich rozlišuje len pri premlčaní práva pri náhrade škody a pri premlčaní práva na bezdôvodné obohatenie. Pri iných právach ako je právo na náhradu škody a právo na vydanie bezdôvodného obohatenia sú premlčacie lehoty konštruované ako hmotnoprávne kogentné lehoty plynúce od objektívneho práva definovanej skutočnosti. Subjektívne premlčacia lehota môže začať plynúť kedykoľvek počas plynutia objektívnej premlčacej doby inak povedané k subjektívnej vedomosti oprávneného subjektu naplnením predpokladov vedomostí o bezdôvodnom obohatení a osobe ktorá sa bezdôvodne obohatila môže dôjsť kedykoľvek v rámci plynutia objektívnej premlčacej lehoty. Ak oprávnený nadobudne subjektívnu vedomosť o bezdôvodnom obohatení a o tom kto zaň zodpovedá až po uplynutí objektívnej premlčacej lehoty námietke premlčania zo strany povinnej osoby už nedokáže úspešne čeliť. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je viazané na preukázateľnú vedomosť oprávneného o dvoch skutočnostiach. Prvou je vedomosť o bezdôvodnom obohatení a druhou je subjektívna vedomosť o osobe ktorá sa na úkor oprávneného obohatila. Vedomosť je stav mysle keď si človek niečo uvedomuje, pozná a chápe čo je závislé na individuálnych schopnostiach a danostiach toho ktorého jedinca, je to výsledok poznávacieho procesu ako myšlienkovej činnosti nie len objektívnej existencie javu. Žalobkyňa tvrdí, že nevedela, že platby ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny od nej prijíma protizákonne. Žila v omyle, že žalovaný tieto platby prijíma v súlade so zákonom a tento omyl spôsobil žalovaný porušením spotrebiteľského práva. Žalobkyňa verila tomu, že pri poskytovaní úveru postupuje s náležitou starostlivosťou bezo zbytku podľa zákona. Pri akceptovaní výkladu prijatého súdom prvej inštancie by bolo rozlišovanie premlčacej lehoty na objektívnu a subjektívnu nadbytočné. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je preto na rozdiel od úvah súdu prvej inštancie závislé len na subjektívnej teda vedomostnej zložke poznania oprávneného o skutočnostiach, že môže podať žalobu. Toto vedomie však musí nastať a žaloba musí byť podaná v objektívnej premlčacej lehote teda nie kedykoľvek. Ide

o to, že časový okamih vzniku premlčacej lehoty je zhodný s okamihom vzniku tzv. žalobného práva teda okamihu zrodu žaloby, actio nata. Ide o deň v ktorý oprávnený mohol po prvýkrát úspešne uplatniť žalobu na ochranu svojho subjektívneho práva na súde. Pre vzťah objektívnej a subjektívnej premlčacej lehoty je charakteristické, že ich plynutie je komplementárne. To znamená, že okamih v ktorom mohol oprávnený subjekt uplatniť právo po prvý krát sa zásadne definuje momentom subjektívnej vedomosti oprávnenej osoby. Od tohto okamihu začína plynúť dvojiročná premlčacia lehota na uplatnenie práva na súde ktorá plynie v rámci lehoty objektívnej a tá začína plynúť bez ohľadu na vedomosť oprávneného od momentu udalosti ktorá spôsobuje bezdôvodné obohatenie. Súd prvej inštancie pri svojich úvahách úplne vynechal obsah pojmu subjektívny. Prehliada, že to je spotrebiteľ - človek kto je nositeľom subjektívnych práv a povinností a každý človek je z hľadiska svojej subjektívnej stránky iný. Subjektívny v pojme subjektívna premlčacia lehota znamená subjektívna vedomosť nie objektívna vedomosť. Žalobkyňa poukázala na rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 7Co/155/2016 zo dňa 27.02.2017. Do pozornosti dala aj väčšinu judikatúry či už Najvyššieho súdu ČR alebo Najvyššieho súdu SR. Zároveň žalobkyňa konštatovala, že jednoznačným popretím názoru konajúceho súdu o objektivizácii subjektívnej premlčacej doby aj keď sa naň súd prvej inštancie paradoxne v odôvodnení v bode 27 odvoláva je rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 25Cdo/2581/98 zo dňa 31.08.2000. Z uvedeného bez akýchkoľvek pochybností jasne vyplýva, že subjektívna premlčacia doba nezačala plynúť vtedy keď bezdôvodné obohatenie vzniklo, ale až od momentu keď sa oprávnený o bezdôvodnom obohatení dozvedel s vysvetlením čo znamená dozvedieť sa o bezdôvodnom obohatení. Zároveň žalobkyňa poukázala na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp.zn. 33Odo/528/2006 a ďalšie rozhodnutia Najvyššieho súdu Českej republiky. Zároveň poukázala i na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky napríklad sp.zn. 5Cdo/121/2009 zo dňa 23.02.2011, ale i rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp.zn. 1Co/293/2014 zo dňa 23.02.2015, 2Co/9/2012 zo dňa 21.01.2013, 3Co 85/2017 zo dňa 03.10.2017, 7Co 84/2011 zo dňa 12.12.2011, 10Co/75/2016 zo dňa 27.09.2017, 12Co 46/2017 zo dňa 06.07.2017, 17Co/50/2015 zo dňa 06.08.2015, 18Co/110/2016 zo dňa 26.06.2017, 19Co/61/2017 zo dňa 31.08.2017, 20Co/281/2015 zo dňa 27.04.2017 a 21Co/72/2014 zo dňa 19.03.2015. Ako inšpiráciu odcitovala z rozsudku Krajského súdu Prešov sp.zn. 20Co 281/2015 zo dňa 27.04.2017 aj právny názor týkajúci sa subjektívnej premlčacej doby.

11. Čo sa týka úvah súdu prvej inštancie o neakceptovaní 10 ročnej objektívnej premlčacej lehoty podľa názoru žalobkyne aj tieto úvahy súdu prvej inštancie vychádzajú z mylných skutkových východísk a riadia sa mylným právnym názorom. Úmysel obchodníka získať na úkor spotrebiteľa získať bezdôvodné obohatenie je daný tým, že úverovú zmluvu uzatvára s cieľom získať odplatu vo forme úrokov prípadne poplatkov. Zákon pritom obchodníkovi ukladá čo má zmluva obsahovať, aby transparentne informoval spotrebiteľa k čomu sa spotrebiteľ zaväzuje. Obchodník vie čo mu zákon ukladá. Vie, že zmluva musí obsahovať správne RPMN, čestné úroky a poplatky, rozpis splátky atď., ale do zmluvy predpísané správne a úplné náležitosti nedá a nečestné úroky a poplatky sofistikovane zakrýva. Jednak ich rôznym rozčlenením v zmluve a jednak ich rozdelením aj do vedľajších dojednaní. Ako profesionál tak robí preto, že to tak urobiť chce aj keď vie, že nekoná v súlade so zákonom a práve takouto úmyselne vadnou zmluvou sleduje cieľ získať nezákonnú odplatu aj keď vie, že uzatvoril zmluvu ktorá je podľa zákonná bezúročná a bez poplatková, obsahuje neprijateľnú zmluvnú podmienku, úžerné úroky a poplatky, nezákonné sankcie atď. Ako inak možno takéto konanie obchodníka posúdiť ak nie ako konanie úmyselné. Chcel uzatvoriť vadnú zmluvu ktorú sám vytvoril, uzatvoril so spotrebiteľom takúto vadnú zmluvu aj keď vedel, že je vadná, ale napriek tomu prijímal od spotrebiteľa platby o ktorých vedel, že mu nepatria a prijímal ich v rozpore so zákonom. Natíska sa otázka prečo by to obchodník robil keď riskuje, že to spotrebiteľ napadne. Odpoveď je jednoduchá, v nových zmluvách to obchodníci nerobia. Týka sa to starších zmlúv keď sa spotrebiteľské právo len začalo rozvíjať a obchodníci si boli istý, že im za porušenie spotrebiteľského práva reálne nič nehrozí. Vadné a neúplné zmluvy nechávali obchodníci spotrebiteľom podpisovať preto, aby ich od uzatvárania zmlúv neodradili pravdivými informáciami o percentuálnom vyjadrení RPMN, o skutočných úrokoch, poplatkoch, sankciách atď. Podstata aplikácie 10 ročnej premlčacej lehoty však spočíva v prvom rade vtom, že v dobe prijatia nezákonnej platby dodávateľ prijal platbu o ktorej vedel, že ju získal na úkor spotrebiteľa ako bezdôvodné obohatenie a to aj v prípade ak by žalobkyňa pripustila, že v dobe uzatvárania zmluvy ešte tento úmysel nemusel mať čo je ale najmenej pravdepodobná možnosť. V každom prípade prijatím platby tvoriacej bezdôvodné obohatenie sa úmysel dodávateľa získať bezdôvodné obohatenie prejavil a naplnil jeho konaním keď prijal a ponechal si platbu ktorá mu bola vyplatená bez právneho dôvodu. Obchodník profesionál vedel, že mu bola platba vyplatená v rozpore so zákonom a napriek tomu si platbu ponechal. Chcel platbu prijať a prijal ju vediac, že je to platba prevyšujúca istinu napríklad z dôvodu bezúročnosti a bez poplatkovosti

úveru. To znalosť dodávateľa o tom, že prijal platby v rozpore so zákonom, teda úmyselne nemožno vyvrátiť, nie neexistujúcu znalosť spotrebiteľa. Ak sa podľa súdu prvej inštancie spotrebiteľ dozvedel už samotným zaplatením splátky nad istinu, že sa na jeho úkor obchodník o túto splátku obohatil čo však je z hľadiska začatia plynutia subjektívnej premlčacej lehoty úvaha rozporná so znením ustanovenia § 107 ods. 1 Občianskeho zákonníka lebo ak by to spotrebiteľ vedel, že platiť nemá je predsa logické, že by neplatil tak určite sa o bezdôvodnom obohatení prijatím takejto bezdôvodnej platby musel dozvedieť obchodník čo je zase úvaha v súlade s § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka z hľadiska začatia plynutia 10 ročnej objektívnej premlčacej doby. To u obchodníka platí nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon ako profesionál zákon poznať musí lebo to je jeden z jeho pracovných nástrojov na rozdiel od spotrebiteľa a vie ako má s právom naložiť a teda či sa vedome a úmyselne rozhodne, že sa bude na úkor spotrebiteľov nezákonne prijímaním neodôvodnených plnených platieb obohacovať alebo nie. Čo sa týka objektívnej 10 ročnej premlčacej lehoty tak konanie subjektu, ktorý dlhodobo a opakovane poskytuje predražené spotrebiteľské úvery sa nedá hodnotiť inak ako úmyselné konanie vedúce k bezdôvodnému obohacovaniu sa tým, že nedáva svoje zmluvy do súladu so spotrebiteľským právom. Doba počas ktorej žalovaný poskytuje úvery a ich množstvo vylučujú inú možnosť ako tú, že žalovaný sa na úkor spotrebiteľov obohacuje úmyselne a nejde o náhodné jednorazové nedbanlivostné zlyhanie. Je vylúčené, aby žalovaný ako profesionál v poskytovaní úverov nepoznal spotrebiteľské právo. Aplikácia objektívnej 10 ročnej premlčacej lehoty na posudzovanie premlčania vydania bezdôvodného obohatenia v spotrebiteľských veciach poukázala žalobkyňa na rozhodnutia Krajského súdu v Prešove podľa jednotlivých senátov ktoré má k dispozícii. Z niektorých rozhodnutí Krajského súdu v Prešove žalobkyňa v odvolaní citovala. S poukazom na jednoznačnú početnú judikatúru senátov Krajského súdu Prešov navrhla žalobkyňa napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a rozhodnutie. Z obsahu odvolania vyplýva, že ide o napadnutú časť rozsudku.

12. K odvolaniu žalobkyne v napadnutej časti sa vyjadril žalovaný. V plnej miere sa stotožnil s názorom prvoinštančného súdu vyjadreného v rozsudku v časti týkajúcej sa odôvodnenia zamietnutia nároku z dôvodu vznesenej námietky premlčania. V prvom rade čo do argumentácie o úmysle žalovaného bezdôvodne sa obohatiť a že úmysel mal byť založenou vedomosťou žalovaného, že poskytnutý úver je potrebné považovať za bezúročný a bez poplatkov poukázal žalovaný na kolíziu vnútroštátnej úpravy a európskeho práva, pričom samotný zákon č. 129/2010 Z.z. zakotvujúci následok bezúročnosti a bezpoplatkovosti zmluvy bol jednoznačne v rozpore s európskym právom. V tejto súvislosti poukázal žalovaný na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 3Cdo/146/2017 a právny názor Krajského súdu v Banskej Bystrici rozsudok č.k. 13Co/518/2015-150 zo dňa 15.11.2016, č.k. 17Co/379/2017 zo dňa 26.04.2018 z ktorých citoval. Žalovaný preto zastáva názor, že nemal úmysel sa bezdôvodne obohatiť, pričom žalobca ani nepreukázal úmysel žalovaného a preto je vylúčená v tejto právnej veci aplikácia ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka aplikácia 10 ročnej premlčacej doby pri úmyselnom bezdôvodnom obohatení. Každý jedinec je oboznámený so všetkými všeobecne záväznými pravidlami ktoré sú zverejnené a uvedené v Zbierke zákonov, pričom uvedená domnienka je samotným právnym poriadkom t.j. výslovne ustanovenie zákona označená ako nevyvrátiteľná. Čiže v tejto právnej veci je nutné vychádzať zo skutočnosti, že žalobca poznal právny poriadok platný v čase uzavretia zmluvy a preto mal vedieť už pri uzatváraní zmluvy kto je veriteľom a či je možné zmluvu považovať za bezúročnú a bez poplatku. Pokiaľ sa žalobca radil so zástupcom občianskeho združenia tak žalobca nadobudol od takéhoto radcu len vedomosť o právnom posúdení. Na podporu svojho názoru dal žalovaný do pozornosti rozsudok Krajského súdu Trenčín sp.zn. 17Co/315/2017 z dňa 06.09.2017, Okresného súdu Bratislava sp.zn. 7C/195/2012 zo dňa 30.06.2016, rozsudok Okresného súdu Žiar nad Hronom sp.zn. 4C/20/2014 zo dňa 22.09.2014, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 15Co/1064/2014 zo dňa 27.04.2016, rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš sp.zn. 5C/49/2016 zo dňa 14.06.2016, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp.zn. 7Co/3020/2016 zo dňa 09.11.2016 z ktorých citoval a na ktoré poukázal. Preto navrhol, aby odvolací súd v napadnutej časti rozsudok ako vecne správny potvrdil.

13. Vyjadrenie bolo zaslané na vyjadrenie právneho zástupcovi žalobkyne. Ďalšie vyjadrenie vo veci podané nebolo.

14. Odvolací súd na základe podaného odvolania preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti t.j. vo výroku I. o zamietnutí žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia vo výroku IV. ktorým súd uložil povinnosť žalobkyni nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % vo vzťahu k výroku I. spolu s konaním ktoré mu predchádzalo v zmysle zásad uvedených v ustanovení § 379 a

nasledujúcich CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa ustanovenia § 385 CSP a contrario a dospel k záveru, že odvolanie žalobkyne v napadnutej časti je dôvodné.

15. Z rozhodnutia súdu prvej inštancie vyplýva, že sám v bode II. a III. určil, že zmluvná podmienka v zmluve o spotrebiteľskom úvere č. XXXXXXXXXX, zo 17.6.2013 v znení: „Za poskytnutie úveru si veriteľ účtuje odmenu vo výške 18 % z istiny pri úvere poskytnutom na 13 mesiacov a vo výške 5 % z istiny pri úvere poskytnutom na 7 mesiacov“, je neprijateľná a zároveň určil, že „zmluvná podmienka v Zmluve o poskytovaní domáceho servisu č. 520130501, zo 17.06.2013, v bode 2.2 v znení: „Klient sa zaväzuje využívať domáci servis a zaplatiť poskytovateľovi odmenu v celkovej výške 307,13 Eur, a to v pravidelných 3 mesačných splátkach vo výške 102,38 Eur.“ je neprijateľná.

16. Z výsledkov vykonaného dokazovania na súde prvej inštancie vyplýva, že zmluvné strany uzavreli dňa 17.06.2013 aj Zmluvu o poskytovaní domáceho servisu pri poskytnutí úveru na základe Zmluvy o úvere č. XXXXXXXXXX, na základe ktorej sa klient zaviazal využívať domáci servis a zaplatiť odmenu v celkovej výške 307,13 Eur v pravidelných troch mesačných splátkach vo výške 102,38 Eur.

17. Zo splátkového kalendára vyplýva, že žalobkyňa uhradila 17.06.2013 - 102,38 Eur, 30.06.2013 - 64,17 Eur, 31.07.2013 - 45,- Eur a 26.08.2013 - 95,58 Eur.

18. Zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy uhradila žalobkyňa splátky nasledovne: 17.6.2013 - 3,75 Eur, 30.6.2013 - 7,50 Eur, 26.8.2013 - 4,42 Eur, 28.8.2013 - 143,27 Eur, 18.9.2013 - 70,- Eur, 18.11.2013 - 100,- Eur, 30.12.2013 - 100,- Eur, 30.1.2014 - 100,- Eur, 25.2.2014 - 106,06 Eur, 25.3.2014 - 100,- Eur a 31.3.2014 - 300,- Eur.

19. Z prehlásenia Združenia na ochranu občana spotrebiteľa HOOS vyplýva, že žalobkyňa ich telefonicky kontaktovala v novembri 2015 a po zabezpečení dokladov sa uskutočnilo stretnutie, posledné stretnutie sa uskutočnilo 18.12.2015. Združenie spotrebiteľku informovalo o náležitostiach spotrebiteľskej zmluvy, o neprimeraných odplatách a úrokoch v rozpore s dobrými mravmi, o rozhodnutiach súdov, oboznámili ju s judikatúrou SDEÚ a o možnostiach brániť sa pred nekalými obchodnými podmienkami. Prehlásenie je datované 07.11.2016.

20. Žalovaný predložil súdu protokol o zápočte v zmysle bodu 5 Obchodných podmienok zo dňa 02.04.2014, z ktorého vyplýva, že za predčasné splatenie úveru bolo žalobkyňi vyplatené 80,59 Eur, následne použité ako splátka na zmluvu č. XXXXXXXXXX. Protokol je žalobkyňou podpísaný.

21. Súd prvej inštancie sa oboznámil aj rozhodnutím vo veci č.k. 14C/455/2015-87, ktorý realizoval výsluch obchodnej zástupkyne pani Slávičkovej, pričom z jej výpovede výslovne vyplýva, že nebola možnosť výberu prijať, resp. neprijať službu domáceho servisu. Bol to servis, ktorý bol klientovi doslova vnútený.

22. Odvolací súd súhlasí so záverom súdu prvej inštancie, že zmluvný vzťah strán sporu je vzťahom zo spotrebiteľskej zmluvy s poukázaním na postavenie subjektov, ktoré zmluvu uzatvárali. Žalobkyňa uzatvárala zmluvu v postavení spotrebiteľky a žalovaný bol dodávateľom. Na uvedený zmluvný vzťah je potrebné aplikovať normy spotrebiteľského práva obsiahnuté v ust. § 52 a nasl. OZ, ako aj zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, aj posúdiť relevanciu námietky žalobkyne, že zmluva neobsahuje obligatórne zmluvné náležitosti. I odvolací súd je toho názoru, že termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru má byť uvedený nezameniteľným spôsobom teda musí byť pre bežného spotrebiteľa úplne presný a jasný. Žalovaný v zmluve konkrétny termín konečnej splatnosti uvedením dátumu spôsobom deň, mesiac a rok rešpektujúc tak zákonné vymedzenie v ust. § 9 ods. 2 písm. f/ ZoSÚ neuviedol. Tiež sa dá súhlasiť s tvrdením žalobkyne, že v zmluve nie je uvedený správny údaj o RPMN, pretože súčasťou Zmluvy o spotrebiteľskom úvere ako akcesorický zmluvný vzťah bolo aj uzavretie Zmluvy o poskytovaní domáceho servisu, keď zo strany veriteľa boli inkasované splátky úveru hotovostne, úver nebol poskytnutý vo forme peňažných prostriedkov na účet v peňažnom ústave. Súd sa nestotožňuje s tvrdením žalovaného, že sa jedná o samostatnú zmluvu nemajúcu akcesorickú povahu, nakoľko aj zo znenia samotnej Zmluvy o domácom servise nepochybne vyplýva, že sa jedná o poskytovanie služieb pri poskytnutí úveru na základe úverovej zmluvy. Pravdivým je tvrdenie žalobkyne, že poplatok za domáci servis vo výške 307,13 Eur k sume poskytnutého úveru 750,- Eur tvorí takmer 50 % poskytnutej istiny úveru bez toho, aby poplatok

bol zahrnutý do výpočtu RPMN, čo je neprijateľné a výrazne v neprospech spotrebiteľa. Neuvedenie obligatórnych náležitostí v Zmluve o úvere a nesprávny výpočet RPMN nezahrňujúci plnenie vyplývajúce zo Zmluvy o poskytnutí domáceho servisu je nesprávne, v neprospech spotrebiteľa a spôsobuje, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov aplikujúc zákonnú sankciu v ust. § 11 ods. 1 písm. b/, d/ ZoSÚ. Na základe uvedeného by bolo povinnosťou žalobkyne uhradiť len istinu poskytnutého úveru vo výške 750,- Eur, avšak táto uhradila celkom 1.342,13 Eur, v zmysle čoho si uplatnila nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 510,04 Eur (po odpočítaní sumy 80,59 Eur).

23. Súd prvej inštancie sa čo do vydania bezdôvodného obohatenia zaoberal vznesenou námietkou premlčania žalovaným. Súd prvej inštancie neakceptoval tvrdenie, že sa žalobkyňa o bezdôvodnom obohatení žalovaného dozvedela až v decembri 2015, pretože toto tvrdenie podľa názoru súdu prvej inštancie nemá žiaden vplyv na plynutie premlčacej lehoty. Podľa názoru súdu prvej inštancie začiatok plynutia subjektívnej lehoty nezávisí od správania žalobkyne ako dotknutej osoby ani od udelenia plnej moci advokáta, ale pre plynutie premlčacej doby sú rozhodujúce skutočnosti nezávisle od vôle subjektov. O zákonných nedostatkoch spotrebiteľskej zmluvy sa podľa názoru súdu prvej inštancie žalobkyňa mohla dozvedieť z platnej právnej úpravy a takto hájiť svoje práva. Podľa názoru súdu prvej inštancie v čase uzavretia zmluvy nemohol žalovaný predpokladať vývoj rozhodovacej činnosti súdov Slovenskej republiky vychádzajúci z bohatej legislatívnej činnosti v záujme ochrany práv spotrebiteľov. S týmto názorom odvolací súd nesúhlasí. Je pravda, že každý je povinný poznať právo, ale podľa názoru odvolacieho súdu, ktorý bol konštatovaný aj v iných rozhodnutiach nikomu nemožno nanútiť povinnosť, aby toto právo vedel aj správne aplikovať. Zákon pre začiatok plynutia subjektívnej premlčacej doby predpokladá to, kedy sa dotknutá osoba dozvedela o bezdôvodnom obohatení a kto ho získal. Nie teda čas od kedy sa dozvedieť mala a mohla s poukazom na to, že mala poznať právo. Právny poriadok slová vedieť, mal a mohol pritom obsahovať v iných prípadoch, no na účely začiatku premlčacej doby ich nestanovil. Podľa názoru odvolacieho súdu dôležité je to, kedy sa žalobkyňa dozvedela, že plniť nemala a nie to, že plnila. Podľa názoru odvolacieho súdu pre začatie plynutia subjektívnej doby je rozhodujúce poznanie skutkových okolností, ale to nie zo zmluvy, ale okolnosti z porušenia práva. Teda v konkrétnom prípade z bezdôvodného obohatenia, teda okolnosti, že došlo k porušeniu zákona, o výške bezdôvodného obohatenia a príčinnej súvislosti medzi prvými dvoma okolnosťami. Teda nepostačujú pochybnosti, ale je dôležité dozvedieť sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru odvolacieho súdu sa javí pokiaľ z dokazovania nevyplývajú nové skutočnosti, že žalobkyňa sa skutočne dozvedela o tom, že sa žalovaný na jej úkor bezdôvodne obohatil až od združenia HOOS dňa 18.12.2015 kedy bola informovaná o tom, že zmluva nemá náležitosti predpísané zákonom a obsahuje neprijateľné zmluvné podmienky tak ako to tvrdila v žalobe, ale i v odvolaní. Pravidlám formálnej logiky zodpovedá názor žalobkyne, ktorý vyslovila v odvolaní, že nevedela, že platby ktoré od nej žalovaný prijal nad výšku istiny od nej prijíma proti zákonne. Žila v omyle, že žalovaný tieto platby prijíma v súlade so zákonom a tento omyl spôsobil žalovaný porušením spotrebiteľského práva, pričom sama verila tomu, že pri poskytovaní úveru postupuje s náležitou starostlivosťou bezo zbytku podľa zákona. Odvolací súd súhlasí s názorom žalobkyne, ktorý uviedla v odvolaní, že pri akceptovaní výkladu prijatého súdom prvej inštancie by bolo rozlišovanie premlčacej lehoty na objektívnu a subjektívnu nadbytočné. Začatie plynutia subjektívnej premlčacej lehoty je podľa názoru odvolacieho súdu závislé len na subjektívnej teda vedomostnej zložke poznania oprávneného o skutočnostiach, že môže podať žalobu. Toto vedomie však musí nastať a žaloba musí byť podaná v objektívnej premlčacej lehote. Táto môže byť 3 ročná, ale aj 10 ročná tak ako to stanovuje ustanovenia § 107 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie uzavrel, že pokiaľ malo na strane žalovaného vzniknúť bezdôvodné obohatenie na základe neplatných náležitostí zmluvy o úvere toto si mala žalobkyňa uplatniť odo dňa vyplatenia finančných prostriedkov zakladajúci vznik nároku podľa § 451 Občianskeho zákonníka. Všetky platby realizované žalobkyňou boli uskutočnené viac ako 2 roky dokonca viac ako 3 roky pred podaním žaloby. Preto súd prvej inštancie uzavrel, že je nepochybné, že jej nárok je premlčaný. K úmyslu o bezdôvodnom obohatení súd prvej inštancie uviedol, že úmysel na strane žalovaného bol žalobkyňou tvrdý nie však preukázaný. Citujúc iné rozhodnutia odvolacích súdov a to Krajského súdu v Banskej Bystrici a Krajského súdu v Nitre súd prvej inštancie uzavrel, že pre možnosť súdu konštatovať vedomostnú zložku úmyslu žalovaného by bolo nutné v každom konkrétnom prípade s poukázaním na okolnosti uzavretej úverovej zmluvy preukázať, že žalovaný skutočne vedel alebo aspoň bol uzrozumený s tým, že sa na úkon dlžníka bezdôvodne obohacuje. Odvolací súd súhlasí s názorom žalobkyne, že úmysel žalovaného získať bezdôvodné obohatenie sa prejavil a naplnil jeho konaním keď prijal a ponechal si platby, ktoré boli vyplatené bez právneho dôvodu. Teda žalovaný vedel, že sú to platby prevyšujúce istinu z dôvodu bezúročnosti a bezpoplatkovosti úveru. Pravidlám formálnej logiky zodpovedá i názor žalobkyne, že

znalosť dodávateľa o tom, že prijal platby v rozpore so zákonom teda úmyselne nemožno vyvrátiť a nie neexistujúcu znalosť žalobkyne ako spotrebiteľky. Skutočne u žalovaného ako obchodníka platí nevyvrátiteľná domnienka, že pozná zákon ako profesionál. Zákon poznať musí lebo to je jeden z jeho pracovných nástrojov a na rozdiel od žalobkyne ako spotrebiteľky aj vie ako má s právom naložiť teda ho aj konkrétne aplikovať. Súd prvej inštancie konštatoval, že žalobkyňa neunesla dôkazné bremeno ohľadne zavinenia žalovaného vo forme úmyselného bezdôvodného obohatenia zároveň, že sa nárok premlčal v subjektívnej i v objektívnej premlčacej lehote, pričom na aplikáciu objektívnej premlčacej 10 ročnej lehoty nevidel relevanciu. S týmto názorom tak ako už odvolací súd uviedol vyššie nemožno súhlasiť.

24. Preto odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v jeho napadnutej časti t.j. vo výroku I. o zamietnutí žaloby o vydanie bezdôvodného obohatenia a súvisiacom výroku IV. ktorým súd uložil povinnosť žalobkyni nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100% vo vzťahu k výroku I. podľa ustanovenia § 389 ods. 1 písm. b/ CSP zrušil a v rozsahu zrušenia vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie podľa ustanovenia § 391 ods. 1 CSP.

25. Úlohou súdu prvej inštancie bude pri posudzovaní vznesenej námietky premlčania znova posúdiť možnosť aplikácie 10 ročnej objektívnej premlčacej doby a na novo posúdiť dvojročnú subjektívnu premlčaciu dobu od momentu kedy sa žalobkyňa dozvedela o relevantných skutkových okolnostiach pre podanie žaloby teda o skutku nie zo zmluvy, ale o skutku z porušenia práva t.j. o všetkých skutkových zložkách bezdôvodného obohatenia. Musí ísť o skutočnú a nie predpokladanú vedomosť o skutku z porušenia práva zakladajúceho nárok na vydanie plnenia z bezdôvodného obohatenia. Súd prvej inštancie zároveň vytvorí priestor pre procesnú obranu žalovaného k tvrdeniu žalobkyne o čase kedy sa o skutkových okolnostiach bezdôvodného obohatenia dozvedela.

26. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie aj o trovách odvolacieho konania podľa ustanovenia § 396 ods. 3 CSP.

27. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Podľa § 420 CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Podľa § 421 ods. 1 CSP, dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Podľa § 421 ods. 2 CSP, dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n).

Podľa § 423 CSP, dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné.

Podľa § 424 CSP, dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané.

Podľa § 427 ods. 1 CSP, dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Podľa § 427 ods. 2 CSP, dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde.

Podľa § 428 CSP, v dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh).

Podľa § 429 ods. 1 CSP, dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Podľa § 429 ods. 2 CSP, povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa.